

L'ermita de Solicrú

L'Associació Cultural Soldevila va instaurar l'1 de maig com a dia del patrimoni campredonenc l'any 2001, una decisió agosarada que ha permès realitzar tota mena d'activitats culturals a les importants construccions medievals locals. Tanmateix, des de 2002 se celebra la Diada de Solicrú, amb un servei religiós (l'únic que s'hi realitza durant l'any).

Justament a instàncies del rector Mn. Víctor Cardona, des de la parroquia Sant Joan Baptista es va editar un opuscle per difondre els *Goigs de la Mare de Déu de Solicrú* el 2006, els quals van ser conservats per un comensal de la catedral de Tortosa. Es tracta de Tomàs Moré, un excel·lent poeta i col·laborador del rotatiu *El eco del país*, oncle del primer periodista tortosí, Josep M. Paulí, amb el qual va escriure un drama sacrohistòric: *La baixada de la Cinta*. Els goigs mostren la imatge de la verge amb el pastor en un costat i, a l'altre, el bou al qual s'al·ludeix la troballa. L'historiador dels Ports, José Eixarch, els va descobrir mentre estava preparant uns capítols del llibre *Campredó. Orígens i actualitat*. Consten d'11 estrofes de 8 versos cadascuna, repetint-se al fi-

nal de cadascuna els dos darrers versos de la tornada: *Pues sois de toda la tierra, la atalaya más segura. amparad vuestros devotos, de Solicrú, Virgen pura*. Amb la lectura dels goigs, ens trobem el desenvolupament de la llegenda pas a pas: des del bou que origina el descobriment de la imatge passant per la reacció devota del pastor fins a la posterior erecció del santuari.

Cap dels nombrosos historiadors marians de finals del segle XIX i primera meitat del XX (Mn. Ramon O'Callaghan, Mn. Ferran Miralles, Manel Beguer, Josep M. Savin, etc.) que ens han informat sobre l'ermita de Solicrú ha gosat datar-ne l'origen. Tots es limiten a afirmar que és molt antiga i que aproximadament fa dos centúries ja es trobava en situació ruïnosa a causa, probablement, de l'impacte devastador que va provocar la Guerra de la Independència (1808-1814), coneguda popularment com a guerra del francès, que va tenir uns combats virulents al terme. De fet, va provocar igualment la destrucció del santuari i la imatge de la Verge del Bon Viatge, situada a la zona de l'Aube a Font de Quinto, que era especial-

ment venerada pels mariners.

L'ermita de Solicrú roman en un lloc veritablement estratègic: al vell mig del Lligallo de les Veles, el qual era una ruta agropecuària antiquíssima que indica una direcció de nord a sud cap a Amposta. El paisatge que permet veure l'alçada de Solicrú és d'encís, atès que permet una magnífica vista dels nuclis urbans de Campredó, Font de Quinto i la raval del Pom, la zona industrial

“L'ermita de Solicrú roman en un lloc veritablement estratègic: al vell mig del Lligallo de les Veles”.

i les hortes de Soldevila i el Racó, amb una mirada a l'Aldea i l'altra al riu. Més endins se situa una irregular línia de garrofers, arbres gegants que amaguen l'Ebre, que s'esllavissa invisible i protector pel mig de la vall. El to àl·tament poètic de les darreres frases és espill de la inspiració que provoca un indret idíl·lic, que rep nombroses visites per part d'excursionistes i amants de la

natura.

Moltes generacions de campredonencs i campredonenques l'hem coneguda amb únicament tres parets en peu, amb el sostre ensorrat i amb un arc de mig punt a la façana principal que ens feia suposar un origen medieval, atès que ens l'identificava amb les construccions templeres. Precisament molt prop del santuari es troben dos de les més emblemàtiques construccions del segle XIII de la història i poderosa orde religiosa militar del Temple al Baix Ebre: la torre de Font de Quinto i la casa del Prat, la qual també és coneguda per un topònim amb arrels marineres Llotja i torre del Caragol, ja que compta amb una escala de caragol que és construcció petrià impecable, prova de l'alta qualitat de l'edifici.

L'ermita va ser restaurada l'any 2001 pels actuals propietaris de la

Emigdi Subirats
escriptor

finca del mas de la Missa, la família García Ballester, que van demostrar una sensibilitat lloable en fer-se càrrec d'una obra d'aquestes dimensions. Es va respectar l'estructura antiga (excepte l'esmentat arc). Els materials i la tècnica usada varen ser els habituals de l'art camperol (teules, revestiment de parets, etc.) i es va tenir cura de tots els detalls en la restauració: vidriera, piló, creu, portalada, etc. Sortosament, la imatge moderna contrasta amb tants segles de deixadesa que la va deixar en estat ruïnós, ara val la pena retre-li visita.

EL DIBUIX DE LA SETMANA per Jokin Moya

